

Vozíčková Alica

Autor: Michaela Danišová

1. kapitola - próza

Volám sa Alica. Keď som mala tri roky, môj otec mal ťažkú autonehodu. Bohužiaľ sedela som v aute aj ja. Záchranári ma hneď odviekli do trnavskej nemocnice, snažili sa urobiť všetko pre to, aby sa nestalo to najhoršie.

Po pár hodinách však oznámili mojim rodičom, že moja miecha je natoľko poškodená, že sa už nič nedá urobiť. Mamu to skoro psychicky zrútilo, ale postavila sa k tomu hrdinsky. Celý život nadávam, že som na vozíčku, až na TEN osudný deň. Mala som vtedy presne 11 rokov.

Už ako malá som bola veľmi chorľavé decko (a ešte k tomu aj na vozíku), tak vás určite neprekvapí, keď vám poviem, že som zasa dostala angínu. Tú som mala tak často, že som ju brala ako moju životnú rutinu. Mama musela odísť do práce a mňa nechala doma samú. Teploty som už nemala, takže som sa horko- ťažko dostala na vozík. Išla som si do obývačky pre moju obľúbenú knihu „Cestovateľ Sveta 4“. Bola to posledná kniha zo série, bola som takmer na konci a čítam pochopiteľne rýchlo, takže som ju mala prečítanú za pár minút. Sama doma som sa nudila, preto som musela vymyslieť, ako sa zabaviť.

A vtedy mi niečo prišlo na um. V duchu som sa nad tým pousmiala. Čo najrýchlejšie som otočila môj vozík a tlačila som ho cez celý dom až do otcovej pracovne. Prehľadala som všetky šuplíky a zrazu som vykrikla: „A mám ťa!“

Bol to otcov starý ďalekohľad. Išla som k najbližšiemu oknu, priložila som si ho k tvári a pozorovala som prírodu, poprípade ľudí. Videla som: vtáky, deti ako sa guľujú (veľmi som im závidela), mamičky ako kočikujú svoje deti, nejakého uja na lavičke asi okolo sedemdesiatky,... Veľmi ťažko dýchal, rozopínal si oblečenie, čo bolo naozaj čudné, lebo bol december, iba týždeň pred Štedrým dňom. Vyzeral, že každú chvíľu odpadne.

S mojím rozumom som vydedukovala, že to normálne rozhodne nie je. „Čo ak sa zadusí?!“ vždy som myslela len na to najhoršie. Otočila som vozík a čo najrýchlejšie som „šprintovala“ po môj telefón. Už som išla vytočiť 155, keď sa mi vybil mobil. „Ó nie!“ potichu som si vzdychla. Ďalší telefón bol až na druhom poschodí a tam som sa sama nikdy neodvážila. „Musím ho zachrániť!“ zvolala som odhodlane, akoby som sa na niekoho nahnevala.

Odložila som vozík a s najväčšími obavami som sa pozrela na to „hrôzostrašné schodisko“. „Musím ho zachrániť!“ opakovala som si pri každom bolestivom kroku.

„Už iba 4, 3, 2, 1 a mám to !!!“ víťazoslávne som vykrikla. Najradšej by som tam sedela aj desať minút, ale nebol čas. Zobrala som si môj náhradný vozík, ktorý som mala vždy na druhom poschodí. Išla som čo najrýchlejšie do host'ovskej izby pre druhý telefón a vytočila 155.

Ozval sa mi upokojujúci mužský hlas. Pýtal si odo mňa moje meno, ulicu, bydlisko a opis pacienta. „Nebojte sa slečna, pomoc je už na ceste.“ To boli posledné slová ktoré som počula . S veľkou úľavou som si oddýchla, potešila som sa, že pomoc je už na ceste. Nemala som dostatok síl, aby som zišla po schodoch dole. A tak som nevidela či sa podarilo pána zachrániť alebo nie.

O to bola moja radosť väčšia, keď mi asi o týždeň volali z nemocnice, že keby som nezasiahla, tak by ten pán bol ihneď mŕtvy. Vďaka mne prežil.

A vtedy som si uvedomila, že keby som sa nepostavila svojej bolesti, niekto by na to doplatil.